

Saskia Schouten

Dubbel Geluk

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag: Coco Bookmedia, Amersfoort
Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Dubbel Geluk

ISBN 978-94-6204-204-9
CUPIDO - GROOT

© 2017 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

“Men kan het niveau van beschaving van een land meten aan de manier waarop dat land met zijn dieren omgaat.”

Mahatma Gandhi

HOOFDSTUK 1

Sharona Meijer werd wakker met een gevoel van verwachting. Wat wás er ook alweer vandaag? Ze wreef in haar ogen en rekte zich uit. O ja, natuurlijk! Vandaag nam Jantina Klamer, de directrice van de school waar ze werkte, afscheid omdat ze met pensioen ging. Tijdens de receptie na schooltijd, zou de nieuwe directeur worden voorgesteld. Sharona was ineens klaarwakker en sprong uit bed. Ze was – net als haar collega Elsbeth – reuze benieuwd naar de nieuwe directeur. Het zou zomaar een knappe dertiger kunnen zijn.

Hoe het ook zij, het zou ongetwijfeld iemand zijn die vernieuwingen door zou voeren.

Jantina, die nog van de oude stempel was, had dat niet nodig gevonden. Het bestuur was het met haar eens geweest dat de vervanging van de oude speeltoestellen op het plein belangrijker was dan bijvoorbeeld de aanschaf van digiborden. En het moest gezegd worden, hun school had de mooiste speeltoestellen van de stad.

Ze nam een douche en maakte het ontbijt klaar. Ondertussen bedacht ze wat ze aan zou trekken.

Stel je voor dat de nieuwe directeur echt een aantrekkelijke vent was, dan moest ze er wel op haar best uitzien. Als hij de moeite waard was, wilde ze beslist een keer met hem uit. Maar eerst moest ze er natuurlijk achter komen of hij nog single was.

Twintig minuten later ging ze de deur uit, gekleed in haar ‘hyacinten-outfit’. Een paars shirt met lange mouwen en daaroverheen een mouwloos paars vest op een lichtgroene broek. Toen ze het voor het eerst droeg, had Elsbeth gezegd dat het haar prachtig stond en er lachend aan toegevoegd: “Je lijkt net een hyacint!” Sharona had het wel grappig gevonden en sindsdien noemde ze deze kleding zo.

Haar moeder was kleurenadviseuse en was net als zij een zomertype. Ze droegen vaak dezelfde kleuren en hielden van dezelfde kledingstijl. Ze werden weleens als zussen gezien. Zo gek was dat niet, want haar moeder was maar achttien jaar ouder dan Sharona en leek jonger dan ze was.

Bij school trof ze Elsbeth bij de fietsenstalling. Ze groetten elkaar en liepen samen naar binnen.

“Ben je al zenuwachtig?” vroeg Elsbeth lachend.

Sharona, die wel begreep waar haar collega op doelde, antwoordde: “Ik en zenuwachtig? Je weet

dat dát niet bij me past!”

Het klopte niet helemaal wat ze zei. Normaal was ze inderdaad niet zo gauw zenuwachtig, maar nu eigenlijk wel.

“Maar het is de laatste dag van Jantina,” zei Elsbeth. “Oftewel...”

“De eerste dag van de nieuwe directeur.”

“Ik heb horen zeggen dat het een vrouw is,” verklaarde Elsbeth.

Sharona bleef pardoes staan, vlak voor de deur. Het zou toch niet waar zijn? Ze had er vast op gerekend dat het een man zou zijn.

“Doorlopen, muts!” lachte Elsbeth.

Sharona liep achter haar collega aan naar binnen, naar de personeelsruimte waar ook de kapstok was. Ze waren vroeg, alleen Michel, de leerkracht van groep vijf was aanwezig.

“Koffie, dames?” vroeg hij.

“Graag.”

Sharona koos een stoel en terwijl Elsbeth naast haar kwam zitten, vroeg ze zacht: “Wat zei je nou over een vrouw?” Door het geluid van de Senseo kon Michel haar toch niet verstaan.

“Nou, het zou toch kunnen?” zei Elsbeth plagend.

“Iedereen heeft het over een directeur, niet over

een directrice.”

“Als moderne leerkracht zou jij toch moeten weten dat de term directeur tegenwoordig ook voor een vrouw wordt gebruikt.”

“Ja, natuurlijk weet ik dat, maar omdat Jantina ook directrice genoemd wordt...”

“Alsjeblieft, dames.” Michel zette twee dampende koppen koffie voor hen neer.

“Jij weet natuurlijk meer van de nieuwe directeur,” zei Sharona tegen Michel.

Die knikte. “Ja, natuurlijk, ik zit immers in de medezeggenschapsraad?”

“Is het een man of een vrouw?”

“Een vrouw natuurlijk!”

“Is dat zo natuurlijk? Er zijn legio mannen die schooldirecteur zijn,” zei Sharona.

Michel begon te lachen.

“Volgens mij neem je ons in de maling.”

“Dat zijn we van jou wel gewend,” voegde Elsbeth eraan toe.

“Nee, ik ben bloedserius,” zei Michel, maar zijn ogen spraken een andere taal.

Kevin kwam binnen, de leerkracht van groep acht. Hij zat ook in de medezeggenschapsraad.

“Goedemorgen, dames!” Hij tapte koffie en lachte

om Michel die quasi-beledigd zei: “En ik dan?”

“O ja, ons zeer gewaardeerde medezeggenschapsraadslid. Jij ook een heel goede morgen.”

Sharona grinnikte. Het waren twee mafkezen bij elkaar, je kon altijd met hen lachen.

“Vertel eens wat jij weet over de nieuwe directeur,” vroeg ze. “Is het een man of een vrouw?”

“Een veertigplusser met een omvang van hier tot Tokyo. Hij heeft twee stoelen nodig om op te zitten en...”

De dames barstten in lachen uit. Nu wisten ze zeker dat ze in de maling genomen werden. Maar wat ze nog steeds niet wisten was of de nieuwe directeur een man of een vrouw was.

Sharona dacht bij zichzelf dat ze zich er maar op in moest stellen dat het een vrouw zou zijn. Bleek het dan tóch een man, dan viel het alleen maar mee.

“Goedemorgen!” Jantina kwam binnen en Michel haastte zich om haar koffie aan te bieden. Ze nam het dankbaar aan met de woorden: “Dank je, Michel. Het is mij zwaar te moede dat dit mijn laatste dag is. Ik zou graag nog zijn doorgegaan, maar ja, dat is niet mogelijk.”

Sharona trok de stoute schoenen aan. “Is de nieuwe directeur een man of een vrouw?” vroeg ze.

“Als jullie je oren de laatste tijd hadden opengezet, had je het kunnen weten, meisje.”

Sharona vond het wel wat hebben dat de directrice de vrouwelijke leerkrachten vaak met ‘meisje’ aansprak. “Hoezo?” vroeg ze.

“Er is voor zover ik weet alleen maar over een directeur gesproken, dus...”

“Maar tegenwoordig wordt een vrouw toch ook directeur genoemd?” vroeg Elsbeth.

Jantina snoof. “Dat kan wel wezen, maar zo laat ik mij niet noemen, dat weten jullie. Ik ben een vrouw, dus ben ik directrice. Mijn opvolger is een man, dus directeur.” Ze nam een slok van haar koffie.

Sharona’s hart maakte een sprongetje. Tóch een man! Nu wisten ze het zeker. Elsbeth keek haar lachend aan.

De andere leerkrachten druppelden binnen en hét onderwerp van gesprek was het vertrek van Jantina en de komst van de nieuwe directeur.

Maar dat duurde niet lang, want er moest gewerkt worden. De bel werd geluid. Ook iets dat Jantina niet had willen veranderen: de ouderwetse kopen schoolbel. Sharona hoopte dat de nieuwe directeur dat zo zou laten, zo’n schoolbel had iets

speciaals. Heel wat anders dan zo'n moderne zomer.

De kinderen stroomden de klas in en Sharona begon met de les. Ze had groep drie, dat vond ze veel uitdagender dan een andere groep omdat de meeste kinderen aan het begin van het schooljaar nog niet konden lezen en schrijven. Ze genoot van de ontwikkelingen die de kinderen in het schooljaar doormaakten. Ze had ook wel eens een andere groep lesgegeven, maar nu had ze al voor het derde achtereenvolgende jaar groep drie. Elsbeth had groep vier, het lokaal naast haar.

Ze konden heel goed met elkaar opschieten, het had direct geklikt tussen hen toen Elsbeth een jaar later dan Sharona op school kwam.

* * *

“Kijk, daar staat ie!” Elsbeth stootte Sharona aan toen ze de gymzaal binnenstapten waar de receptie gehouden zou worden. Het kon niet missen. Naast Jantina stond een onbekende lange man met een donkere bos krullend haar. Hij droeg een moderne bril.

“Volgens mij is hij wel twee meter,” fluisterde Els-

beth. “Hij is knap, hè?”

Sharona knikte. “Ja, hij ziet er echt goed uit.”

Ze gingen bij Michel en Kevin zitten en keken toe hoe de nieuwe directeur naast Jantina achter de bestuurstafel schoof.

Sharona haalde diep adem. Hij *hád* iets, deze man. Iets bijzonders...

“Nou, wat vinden jullie van hem, dames?” vroeg Kevin.

“Hij is erg lang en helemaal niet dik, zoals jij beweerde,” zei Sharona. Haar collega’s hoefden immers niet te weten, dat ze best een beetje onder de indruk was.

“Ja, dat ziet iedereen,” reageerde Kevin. “Maar jullie vrouwen letten er toch altijd op of iemand knap is en zo?”

“Volgens mij zijn Elsbeth en Sharona erg van hem gecharmeerd,” deed Michel ook een duit in het zakje.

“Dat soort dingen hangen we jullie echt niet aan je neus,” lachte Sharona. “Bovendien weten we helemaal nog niet hoe hij qua karakter is.”

“Ja, dat moeten we allemaal maar afwachten,” zei Michel op een dramatische toon. “Wie weet heeft hij wel dictatoriale trekjes.”

Sharona en Elsbeth begonnen tegelijk te lachen. “Willen jullie koffie of thee?” Liesbeth de Jager, de moeder van een leerling uit groep vier, stond bij hun tafel. Sharona vond het leuk dat de meeste ouders er wel voor te porren waren om te helpen als er iets te doen was op school. Zelfs de ouders die werkten, namen af en toe vrij om iets op school te doen. Nu liepen er zes ouders rond om te bedienen.

“Heel graag, Liesbeth. Na een dag van keihard werken, hebben wij een ontzettende behoefte aan een stevige bak koffie,” verklaarde Michel theatraal.

“Dan gaat een gebakje er ongetwijfeld ook wel in,” grinnikte Liesbeth.

Even later stonden er een kop koffie en een stuk slagroomgebak voor hen. Behalve voor Elsbeth die streng aan het lijnen was. Die nam alleen thee. Michel stak weer de draak met haar, ze was toch helemaal niet dik?

“Nee, ik ben niet kogelrond, maar er mag best een pondje af,” lachte Elsbeth.

Meneer Dijkstra, een bestuurslid, vroeg om stilte en nam het woord. “Wij zijn hier bij elkaar om Jantina Klamer te bedanken voor haar jarenlange

inzet op onze school.” Hij zweeg even wat voor Michel aanleiding was om een applaus in te zetten dat door alle aanwezigen gevolgd werd.

Zodra het weer stil was, praatte meneer Dijkstra vol vuur verder over de kwaliteiten van Jantina, maar het grootste deel van zijn verhaal ging aan Sharona voorbij. Haar ogen gleden telkens opnieuw naar de knappe nieuwe directeur naast Jantina. Het was écht een leuke vent.

Meneer Dijkstra overhandigde Jantina een enorm bloemstuk en iedereen begon weer hard te klappen.

Daarna nam Jantina het woord. “Graag wil ik jullie nogmaals bedanken voor de prettige samenwerking van de afgelopen jaren en ik hoop van harte dat mijn opvolger hier ook een fijne tijd tegemoet gaat.” Ze wees naar de nieuwe directeur. “Mag ik jullie voorstellen: Vincent van Klaarberg!”

Vincent ging staan en glimlachte breed toen er een applaus volgde.

Sharona kon haar blik haast niet van hem losmaken en vanuit haar ooghoeken zag ze dat ook Elsbeth belangstellend naar hem staarde.

Vincent had een stralende glimlach en achter zijn

brillenglazen schitterden prachtige ogen.

Terwijl het applaus wegebde, hoorde ze Elsbeth fluisteren: “Wat heeft die man een charisma!”

Sharona keek even opzij en knikte. Daarna draaide ze haar hoofd weer in de richting van Vincent die begon te speechen.

“Als eerste wil ik jullie zeggen dat ik me bijzonder welkom voel. Ik hoop hier een goede tijd te hebben en als ik Jantina mag geloven – en dat doe ik uiteraard – zijn jullie een fantastisch team om mee samen te werken. Ongetwijfeld zullen er veranderingen en vernieuwingen plaats gaan vinden, maar dat zullen het bestuur en ik uiteraard niet doen zonder overleg met de medezeggenschapsraad.”

Terwijl hij doorsprak, bleef Sharona hem bestuderen. Hoe hij zijn handen bewoog, hoe hij af en toe even glimlachte om zijn woorden kracht bij te zetten...

Hij was woest aantrekkelijk. Het werd ongetwijfeld een feest om hem als leidinggevende te hebben. En misschien wel...

Ze schrok op van het applaus dat losbarstte en begon haastig mee te klappen.

Elsbeth stootte Sharona aan en fluisterde: “Gaaf

hè, dat er nu echt digiborden komen?”

“Oh, eh.. ja, geweldig!” prevelde Sharona. “Eh... Praat me alsjeblieft even bij. Ik heb de helft niet gehoord.”

In het geroezemoes om hen heen, vertelde Elsbeth dat Vincent met ieder van hen een persoonlijk kennismakingsgesprek zou hebben. Daar zou hij morgen al mee beginnen. “Ik kijk ernaar uit,” besloot ze.

“En anders ik wel,” antwoordde Sharona. “Ik hoop dat hij in zijn doen net zo leuk is als hij eruitziet.”

* * *

Zo, weer een verhaal klaar. Tevreden klikte Sharona op ‘verzenden’. Sinds een jaar schreef ze tijdschriftromans, *flutromannetjes* volgens haar zus Annette. Nou, dat mocht ze vinden, ieder zijn mening, maar het was een heerlijke vrijetijdsbesteding en het leverde nog wat op ook, hoewel ze het absoluut niet nodig had. Het geld dat ze hiermee verdiende, besteedde ze aan een goed doel.

Sinds kort was er een dierenasiel geopend in de wijk waar Sharona woonde. Het was opgezet door haar tante Dani, die gek was op dieren. Op de een

of andere manier kwamen er altijd in de steek gelaten beesten bij haar aanlopen en op een gegeven moment had ze tien poezen. Nadat ze een elfde kat op haar stoep had gevonden, was ze een dierenopvangcentrum begonnen. Al gauw begon het haar een beetje boven het hoofd te groeien en had ze iemand parttime in dienst genomen.

Dat kon ze maar net betalen en Sharona had aangeboden om financieel bij te springen. Maar van haar salaris kon ze niet zoveel bijdragen als ze zou willen, dus was ze op internet gaan rondstruinen naar vacatures. Ze vond er één bij uitgeverij Voldam. Ze vroegen auteurs voor tijdschriftromans, dunne boekjes waarvan er elke maand een paar uitkwamen. En omdat Sharona altijd goed was geweest in opstellen en af en toe wel eens een kort verhaal schreef, was ze er met enthousiasme aan begonnen. Inmiddels had ze al drie romans op haar naam staan.

Ze sloot de computer af en liep naar de keuken om koffie te zetten. Terwijl ze een kopje uit de kast pakte, ging haar mobiel over. Het was haar moeder, die vroeg of ze al een vakantiebestemming had uitgezocht.

“Nee, nog niet, mam. Ik wil iets interessants, ik wil

naar een land waar ik nog niet eerder ben geweest.”

“Nou, dan zou ik zeggen, kom even langs, ik heb iets bijzonders in de aanbieding.”

“Leuk, ik kom er meteen aan!”

Haar moeder woonde twee straten verderop en als die zei dat ze iets aparts wist, dan zou dat zeker bij Sharona in de smaak vallen.

Sharona was net als haar moeder dol op reizen en elk jaar was het haar nog gelukt om een bestemming te kiezen die anders was dan die van de doorsnee vakantieganger. Zeker, ze was ook in Spanje, Italië en Duitsland geweest, maar dan voornamelijk op plaatsen waar je maar af en toe een Nederlander tegenkwam.

Ze beleefde ook altijd wel iets bijzonders en haar collega's hingen aan haar lippen als het nieuwe schooljaar weer begonnen was en Sharona in de pauze over haar belevenissen vertelde.

Toen Sharona bij haar moeder aankwam, ging ze zoals altijd via de achterdeur naar binnen. Haar moeder stond in de keuken koffie te zetten.

Sharona begroette haar met een kus. “Hoi, mam! Heb je een nieuwe broek?”

“Ja, hoe vind je hem?” Haar moeder had een felro-

ze driekwart broek aan. Ze droeg er een paars shirt bij.

“Prachtig, mam. Ik heb trouwens een nieuwe klant voor je.”

“O ja?”

“Mijn collega Elsbeth. Ze wil al heel lang een kleurenanalyse laten maken, maar dat is er nog steeds niet van gekomen.”

“Neemt ze zelf contact op?”

“Ja, vandaag of morgen zal ze je bellen. Maar wat is nou die vakantiebestemming?”

Mevrouw Meijer schonk koffie in en zette het op de keukentafel neer.

“Wat vind je van Hongarije?”

“Hongarije?” herhaalde Sharona. “Daar zijn we toch geweest toen ik vier was?”

“Ja, kun je je er nog iets van herinneren?”

“Vaag. Er was een heel aardige mevrouw waar we wel eens gingen eten.”

“Die aardige mevrouw was mijn vriendin Boglarka. Zoals je weet, heb ik nog steeds contact met haar en ze vroeg me of jij en Annette het wat zouden vinden om je vakantie in haar *vendégház* door te brengen. Ze zoekt eigenlijk iemand voor handen spandiensten, maar ik heb haar gezegd dat jij –

als je komt – echt vakantie wilt houden. Annette heb ik al gevraagd maar zoals je weet is zij niet zo reislustig. Ze blijft liever thuis.”

Ja, dat was typisch Annette. Zij was een echt huisje-boompje-beestje-type. Met haar man en haar tweeling van vier ging ze meestal dagjes uit in de vakantie. Vooral fietstochten hadden haar voorkeur. Dat vond Sharona ook wel leuk, maar het liefst ging ze toch naar het buitenland.

“Toen zei ik dat het mij ook wel wat leek om in het pension te helpen. Ik kan immers vakantie nemen wanneer ik wil.”

“Dus...” Sharona nam een slok van haar koffie, “je bedoelt dat jij gaat?”

“Mijn plan is om in elk geval samen te reizen. Verder gaan we gewoon onze eigen gang. Jij vult je vakantie in zoals je wilt en ik help Boglarka. Haar pension ligt tegenover het thermaal bad. Een groot complex met veel zwembaden, winkeltjes en eettentjes. O, als ik nog aan die lekkere *palacsinta* denk... Heerlijke kleine flensjes met chocola of iets anders erop...”

“Volgens mij vertrek jij liever vandaag dan morgen,” lachte Sharona.

“Dat kun je wel stellen, ja,” lachte haar moeder.

“Maar ik ben er eigenlijk van uitgegaan dat jij het wel ziet zitten, of heb ik het mis?”

“Dat heb je helemaal niet mis, mam. Het lijkt me heel erg leuk. En ik vind het ook wel iets hebben om af en toe wat mee te helpen. Verder wil ik natuurlijk veel van het land zien, dat begrijp je.”

“Het zou raar zijn als dat niet zo was, maar voor mij ligt het anders. Ik ben er al vier keer eerder geweest.”

“Waar ken je Boglarka ook alweer van?”

“Van mijn allereerste reis. Ik ging met een groep en we verbleven een weekend bij een gastgezin. Boglarka was destijds een meisje van zestien net als ik. Het klikte meteen tussen ons ondanks het taalprobleem. Ik had een boekje *Hongaars op reis* en daarmee konden we aardig communiceren, plus een paar Duitse woordjes. Intussen spreekt Boglarka een aardig mondje Duits, dat moet ook wel als je een pension hebt. Er komen ook regelmatig Nederlanders, maar ook heel veel Duitsers en mensen uit Oost-Europa.”

“Dan hoop ik maar dat die in de meerderheid zijn want zoals je weet ben ik allergisch voor Nederlanders op vakantie.”

Mevrouw Meijer lachte. “Ja, dat weten we, haha.”